

Българытъ мълчахъ и търпѣхъ до 893 година, 6-та отъ царуваньето на Льва VI. Най-подиръ, като не зехъ приличното удовлетвореніе отъ Византійцытъ, Симеонъ подига силна войска, съ която той стигна безпрепятствено чакъ до предѣлытъ на Македонія, защото мислѣше да удари на Солунъ (Селеникъ); тамъ той срѣщна императорската войска подъ предводителството на Прокопа Кренита и едного арменина на имя Куртиціусъ.

Двѣтъ войски срѣщнахъ. страшно са ударихъ. Римлянытъ нѣколко време са бихъ доста добръ; но като изгубихъ генаралытъ си, които паднахъ мъртвы на бойното поле, тѣ най-подиръ търтихъ да бѣгътъ. Византійскытъ лѣтописцы бѣлѣжтъ, че Симеонъ, като побѣдителъ, обходилъ са твърдѣ варварскы съ робытъ които му паднахъ въ рѣка: като ги водѣлъ, казвать, въ триумфъ около своя лагерь, той заповѣдалъ да имъ отрѣжтъ носовѣтъ, че тѣй ги испратилъ въ Цариградъ. Ако и да не е измыслица туй, но то станало на онѣзи отъ робытъ, които были родомъ българи и служѣли въ гръцката войска. Какъто и да е, за да си отмъсти за тѣзи жестокость, Левъ подбудилъ Маджерытъ (унгары) да нападнахъ отъ една страна на Симеоновата държава, когато той са готвялъ да удари отъ друга страна.

Тѣй на Симеона пренадѣжало да са бие не само съ Византійцытъ, но и съ Маджерытъ, които по волята на императора Льва възлѣзохъ на неговы кораби по Дунава и зехъ да опустошавать брѣговетѣ на Българія. Въ първытъ сбиванія българската войска не бѣше толкозъ честита, защото Симеонъ самси бѣше принуденъ да бѣга и са скры въ крѣпостъта на Силистра (Доростолъ); а Маджерытъ тогазъ слѣдвахъ тѣхнытъ опустошенія, като уловихъ и много робы отъ Българытъ, които продадохъ на Императора. Въ туй критическо време българскыйтъ